

ปัญหาทางกฎหมายของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ในธุรกิจประกันชีวิต¹

วิลาวัลย์ ทวีวัฒนะชัยกุล²

จากการศึกษาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 กรณีในธุรกิจประกันชีวิต มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาความเป็นมา แนวคิดทฤษฎี และหลักการของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในธุรกิจประกันชีวิต กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลขององค์กรระหว่างประเทศ ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าข้อมูลส่วนบุคคลมีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล เป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานที่จะต้องได้รับการเคารพจากบุคคลอื่น เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีสิทธิที่จะปกป้องข้อมูลของตน หลักดังกล่าวเป็นที่ยอมรับกันในระดับนานาชาติทุกประเทศในโลก ต่างให้ความสำคัญในเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นอย่างมาก โดยปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติข้อ 12 บัญญัติว่า “บุคคลใดจะถูกแทรกแซงตามอำเภอใจในความเป็นส่วนตัว ครอบครัว ที่อยู่อาศัยหรือการสื่อสาร หรือจะถูกกลบเกลื่อนเกียรติยศ และชื่อเสียงไม่ได้ ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายจากการแทรกแซงสิทธิ หรือการกลบเกลื่อนดังกล่าวนั้น” และในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 มาตรา 32 ก็ได้มีบทบัญญัติรับรองไว้ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียงและครอบครัว” และวรรคสองบัญญัติว่า “การกระทำอันเป็นการละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของบุคคลตามวรรคหนึ่ง หรือการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ไม่ว่าในทางใด ๆ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ” กล่าวคือ ข้อมูลของแต่ละคนย่อมเป็นสมบัติส่วนตัวของเจ้าของข้อมูลนั้น ๆ ผู้อื่นจะมารับรู้หรือเอาข้อมูลไปใช้โดยพลการไม่ได้ แต่อย่างไรก็ดี สิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลก็ไม่ใช่สิทธิเด็ดขาดของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล รัฐอาจกำหนดข้อยกเว้นจำกัดสิทธิดังกล่าวเพื่อความจำเป็นในการควบคุมหรือการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนได้ตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย นอกจากนี้ การคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลจำเป็นต้องคำนึงถึงความสมดุลกับสิทธิเสรีภาพ ประการอื่น ๆ ด้วย ตัวอย่างเช่น สิทธิเสรีภาพในการ

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ในธุรกิจประกันชีวิต โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์พัฒนา เรือนใจดี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.รัชช รัตทอง และ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวีศร เลิศธรรมเทวี

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

แสดงออก สิทธิเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ และสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชน กล่าวคือต้องประสานคุณค่าทางกฎหมายของสิทธิแต่ละประเภทให้เป็นภาพเดียวกัน มาตรการทางกฎหมายที่คุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลจะถือว่าจำเป็นและมีความชอบธรรมเสมอ จึงไม่ถูกต้องทุกกรณี

ในส่วนของการประกอบธุรกิจประกันชีวิต เป็นธุรกิจที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับข้อมูลส่วนบุคคลทั้งข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปและข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความอ่อนไหว กล่าวคือผู้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตจะต้องเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เอาประกันภัย ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลส่วนตัวที่ระบุ ชื่อ นามสกุล วันเดือนปีเกิด เพศ อายุ อาชีพ ที่อยู่อาศัยและสถานที่ทำงาน ข้อมูลด้านสุขภาพ ความพิการ ประวัติการรักษาพยาบาล รวมถึงข้อมูล เกี่ยวกับรายได้และฐานะการเงิน เพื่อใช้ในการพิจารณารับประกันภัย หรือใช้ในการพิจารณาขอใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับผลประโยชน์ตามกรรมสิทธิ์ประกันภัยนั้น ซึ่งผู้ที่มีความเกี่ยวข้องในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในธุรกิจประกันชีวิตหลัก ๆ ประกอบด้วย บริษัทประกันชีวิต นายหน้าประกันชีวิต และบริษัทประกันภัยต่อ ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าธุรกิจประกันชีวิตเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลปริมาณมาก ดังนั้น กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจึงมีความสำคัญและมีผลกระทบต่องานประกอบธุรกิจประกันชีวิตเป็นอย่างมาก

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 อันเป็นกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการทั่วไปของประเทศไทย ยังมีบทบัญญัติที่อาจยังไม่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลระหว่างประเทศ เป็นปัญหาความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติ รวมถึงปัญหาในการใช้ การตีความและการปฏิบัติ อันเป็นอุปสรรคในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตหลายประการ ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์สถานะตามกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกอบธุรกิจประกันชีวิต ซึ่งประกอบด้วย บริษัทประกันชีวิต นายหน้าประกันชีวิต และบริษัทประกันภัยต่อ โดยที่การประกอบธุรกิจของบุคคลและนิติบุคคลดังกล่าวต้องเกี่ยวข้องกับการดำเนินการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลผู้เอาประกันภัย รวมถึงการใช้และเปิดเผยข้อมูลระหว่างกันเองผ่านสัญญาต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องศึกษาว่า ผู้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตที่มีหน้าที่หรือส่วนเกี่ยวข้องกับการเก็บรวบรวมใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวมีสถานะเป็น “ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล” หรือ “ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล” ตามบทนิยามในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 และการใช้และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลระหว่างกันเองของผู้ประกอบธุรกิจ บุคคลและนิติบุคคลดังกล่าวก่อให้เกิดนิติสัมพันธ์ร่วมกันในฐานะใดอีกหรือไม่ นอกเหนือจากที่มีกำหนดไว้ในบทนิยามมาตรา 6 ซึ่งจะส่งผลต่อหน้าที่และความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

ปัญหาการขาดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศ ตามที่พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มีบทบัญญัติมาตรา 28 กรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศ ประเทศปลายทางที่รับข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องมีมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เพียงพอตามหลักเกณฑ์การให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ซึ่งบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวมีเจตนารมณ์เพื่อเป็นหลักประกันให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมั่นใจว่าข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้ส่งหรือโอนไปยังต่างประเทศนั้นจะได้รับความคุ้มครองจากประเทศปลายทางผู้รับโอนข้อมูลส่วนบุคคลอย่างเพียงพอ แต่ในปัจจุบัน (เดือนตุลาคม 2564) ยังไม่มีประกาศกำหนดหลักเกณฑ์มาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศปลายทางที่รับโอนข้อมูลส่วนบุคคลแต่อย่างใด ซึ่งเป็นปัญหาทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจประกันชีวิตที่มีความจำเป็นจะต้องส่งข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เอาประกันภัยไปยังบริษัทประกันภัยต่อในต่างประเทศเพื่อเอาประกันภัยต่อกับบริษัทประกันภัยต่อในต่างประเทศ หรือกรณีบริษัทประกันภัยต่อส่งข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อเอาประกันภัยต่อช่วงกับบริษัทประกันภัยต่อช่วงในต่างประเทศ ไม่อาจทราบได้ว่าข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เอาประกันภัยที่ได้ส่งหรือโอนไปยังต่างประเทศนั้น ถือเป็นประเทศที่มีมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เพียงพอแล้วหรือไม่ ดังนั้น จึงควรมีการประกาศกำหนดหลักเกณฑ์มาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลสำหรับประเทศปลายทางที่รับโอนข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อให้มีมาตรฐานสอดคล้องกับหลักเกณฑ์การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลระหว่างประเทศ เพื่อให้กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศไทยมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายอย่างครบถ้วน

ปัญหาความไม่ชัดเจนของข้อยกเว้นการจัดทำบันทึกการการขายการข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล โดยที่พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ได้กำหนดหน้าที่บันทึกการกิจกรรมการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลและสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลสามารถตรวจสอบได้ไว้ใน มาตรา 39 แต่ได้กำหนดข้อยกเว้นของการจัดทำบันทึกการขายการไว้ใน มาตรา 39 วรรคสาม ซึ่งเป็นข้อกำหนดยกเว้นให้แก่กิจการขนาดเล็กไม่ต้องจัดทำบันทึกการขายการตามมาตรา 39 แต่ในบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวกำหนดว่า “... เว้นแต่มีการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล...” ซึ่งถือเป็นข้อยกเว้นของข้อยกเว้นในหน้าที่การจัดทำบันทึกการขายการกิจกรรมการประมวลผล กล่าวคือ ถึงแม้ว่าจะเป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นกิจการขนาดเล็กซึ่งได้รับยกเว้นไม่ต้องจัดทำบันทึกการขายการตามที่กฎหมายกำหนดก็ตาม แต่หากมีการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก็ยังคงต้องมีหน้าที่ในการจัดทำบันทึกการขายการกิจกรรมการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลนั้นด้วย ซึ่งการที่กฎหมายใช้ถ้อยคำในบทบัญญัติดังกล่าวเป็นปัญหาทำให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่อาจทราบได้ว่า “ข้อมูลที่มีความ

เสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล” คือข้อมูลใดหรือมีลักษณะเป็นอย่างไร เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของไทยมีข้อกำหนดการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปและการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความอ่อนไหว แต่กลับไม่มีการกำหนดลักษณะหรือให้คำนิยามความหมายหรือกำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับข้อมูลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไว้ จึงอาจทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้ เนื่องจากอาจมีการตีความกฎหมายที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ผู้ที่มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามเกิดความสับสนและอาจทำให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไม่ได้รับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ดีเพียงพอ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 จึงควรได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีประสิทธิภาพและเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลอย่างแท้จริง

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาทางกฎหมายของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ที่เกี่ยวกับธุรกิจประกันชีวิต ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. วิเคราะห์สถานะตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของผู้ประกอบการธุรกิจประกันชีวิต

เมื่อพิจารณาบทนิยามของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลและผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ผู้ศึกษาจึงสรุปการวิเคราะห์สถานะตามกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกอบการธุรกิจประกันชีวิต ได้ดังต่อไปนี้

- (1) บริษัทประกันชีวิต เป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลร่วมกับนายหน้าประกันชีวิต
- (2) นายหน้าประกันชีวิต เป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลร่วมกับบริษัทประกันชีวิต
- (3) บริษัทประกันภัยต่อ เป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

ดังนั้น เพื่อให้คำนิยามและหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศไทยครอบคลุมถึงกรณีผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลร่วมกันและสอดคล้องกับหลักการเกณฑ์การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของสหภาพยุโรป หรือ GDPR ผู้ศึกษาจึงเสนอให้เพิ่มเติมหลักการเรื่องผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลร่วมกัน ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ตามแนวทางเดียวกันกับ GDPR ดังต่อไปนี้

เพิ่มเติมคำนิยามของ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลร่วมกัน ไว้ในมาตรา 6 ดังต่อไปนี้

“ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลร่วมกัน” หมายความว่า ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตั้งแต่สองรายขึ้นไป มีการกำหนดวัตถุประสงค์และวิธีการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลร่วมกัน มีหน้าที่ความรับผิดชอบตามสัญญาและตามที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดในนามของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

2. ปัญหาการขาดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศ

ในขณะนี้ (เดือนตุลาคม 2564) ยังไม่มีประกาศของคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณามาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เพียงพอของประเทศปลายทางที่รับข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อให้หลักเกณฑ์การพิจารณาในเรื่องดังกล่าวมีมาตรฐานสอดคล้องกับกฎหมายของสหภาพยุโรป ผู้ศึกษาจึงขอเสนอกรอบแนวทางในการออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์มาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เพียงพอ ตามแนวทางของสหภาพยุโรป หรือ GDPR ดังต่อไปนี้

(1) ประเทศปลายทางต้องมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งอาจเป็นกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการทั่วไปหรือเป็นรายภาคส่วน โดยสะท้อนหลักนิติธรรม หลักการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและสิทธิขั้นพื้นฐาน ตลอดจนการส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศหรือองค์กรระหว่างประเทศ และสิทธิของเจ้าของข้อมูลที่ใช้บังคับได้

(2) ประเทศปลายทางต้องมีองค์กรหรือหน่วยงานกำกับดูแลที่เป็นอิสระ ที่มีความรับผิดชอบในการบังคับใช้ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศนั้น รวมถึงมีอำนาจในการช่วยเหลือหรือให้คำปรึกษาแก่เจ้าของข้อมูล ตลอดจนทำ หน้าที่ร่วมมือกับหน่วยงานกำกับดูแลของประเทศอื่น ๆ

(3) ประเทศปลายทางต้องมีพันธกรณีระหว่างประเทศในการเข้าสู่กพันทางกฎหมายหรือการเข้าร่วมในระบบพหุภาคีหรือภูมิภาคในเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

3. ปัญหาความไม่ชัดเจนของข้อยกเว้นการจัดทำบันทึกการการข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 และมีประเด็นปัญหาที่มาตรา 39 วรรคสาม ในบทบัญญัติว่า “...เว้นแต่มีการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล...” เนื่องจากข้อมูลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์หรือความหมายไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของประเทศไทย ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงเสนอให้เพิ่มเติมคำนิยามความหมายของข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูลในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ตามแนวทางเดียวกันกับกฎหมายของสหภาพยุโรป ดังต่อไปนี้

เพิ่มเติมคำนิยามของ ข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูล ไว้ในมาตรา 6 ดังต่อไปนี้

“ข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความเสี่ยงที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของเจ้าของข้อมูล” หมายความว่า ข้อมูลที่มีความเสี่ยงต่อสิทธิ และเสรีภาพของบุคคลเป็นผลมาจากการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล โดยเฉพาะการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลที่อาจทำให้มีผลเป็นการเลือกปฏิบัติทำให้เสี่ยงต่อการถูกขโมยข้อมูล หรือนำข้อมูลส่วนบุคคลไปหลอกลวงบุคคลอื่น ทำให้บุคคลอื่นเสียหายต่อชื่อเสียงถูกเปิดเผยความลับที่ควรได้รับการคุ้มครอง มีการแปลงข้อมูลแฝงโดยไม่ได้รับอนุญาต ตลอดจนทำให้เกิดความเสียเปรียบทางสังคม หรือเศรษฐกิจ จนทำให้เจ้าของข้อมูลอาจถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพ หรือถูกขัดขวางมิให้เข้าถึงข้อมูลของตนอันเป็นข้อมูลเกี่ยวกับเชื้อชาติหรือชาติกำเนิด (Ethnic Origin) การแสดงความเห็นทางการเมือง ศาสนา ปรัชญา ความเชื่อ ความเป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน ข้อมูลเกี่ยวกับพันธุกรรม สุขภาพ ประสิทธิภาพทางเพศ (Sex Life) ตลอดจนประวัติอาชญากรรม หรือเกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัยของบุคคล ซึ่งจะถูกนำมา ประเมินผลเพื่อวิเคราะห์หรือคาดการณ์แนวโน้มเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการทำงาน สถานการณ์ทาง เศรษฐกิจ สุขภาพ ความชอบหรือความสนใจ ความน่าเชื่อถือ หรือพฤติกรรมตำแหน่งที่อยู่หรือการ เคลื่อนไหว เพื่อที่จะสร้างหรือใช้เพิ่มข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลส่วนบุคคลในกลุ่มที่เปราะบางโดยเฉพาะเด็ก หรือการประมวลผลที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลจำนวนมากและมีผลต่อบุคคลจำนวนมากซึ่งเป็นเจ้าของ ข้อมูล

เอกสารอ้างอิง

นัฐวิญญ์ ขอบอิสระ. “สิทธิในความเป็นส่วนตัว (Right of Privacy) เรื่องใกล้ตัวที่ยังขาดการวิพากษ์จาก

สังคม.” หนังสือรวมบทความวิชาการเนื่องในโอกาส 65 ปี อาจารย์เกียรติจิตร วัจนะสวัสดิ์.

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2557.

นนทวัชร นวตระกูลพิสุทธิ์. “สิทธิในความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลกับมาตรการคุ้มครองตาม

ร่าง พ.ร.บ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ...” วารสารนิติศาสตร์ 3, 4 (ธันวาคม 2557): 737-742.

อชิพร สิทธิธีรรัตน์. “ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในบริบทอิเล็กทรอนิกส์.” วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2559.